"ЛЮБОЗНАЙКО"

Брой 12

Последни дни от отиващата си година са белязани с очакването за чудеса и вълшебства. Как разбират коледното чудо нашите автори от 3б клас, ще разберете в техните нови текстове. Аз и всички автори на вестник Любознайко ви пожелаваме весела Коледа и Честита Нова година!

Гл. Редактор - Теодор Конданински

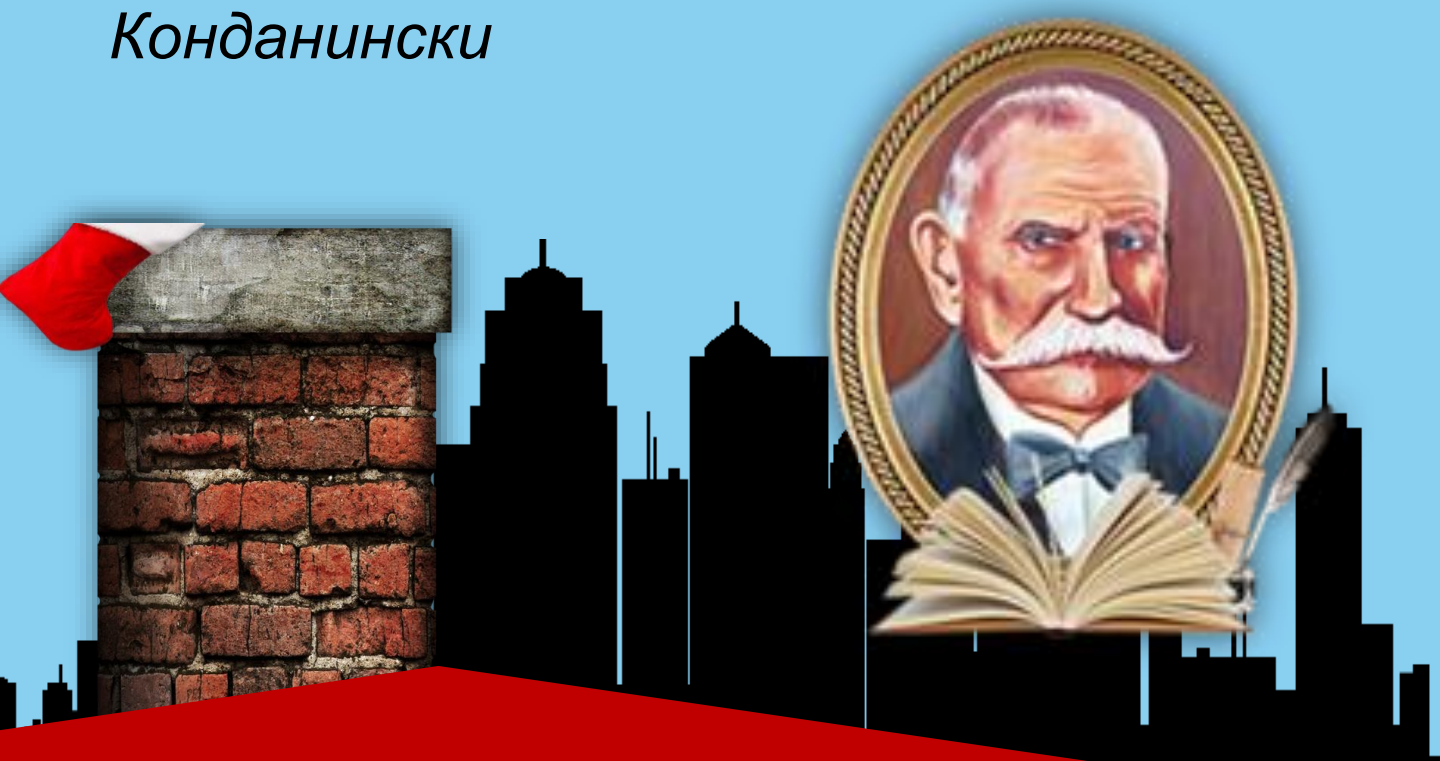

Моето коледно чудо

Коледа е времето, когато се събираме със семейството и празнуваме всички заедно. Този празник винаги е вълшебен и носи нещо магично в себе си. Коледата е вълнуваща не само за децата, но и за възрастните. Виждам всяка година радостта в очите на родителите ми и на моите близки.

Сега ще ви разкажа за моето коледно чудо. Бях прочел някъде, че на Коледа се случват чудеса и ако човек много силно пожелае нещо, то ще се сбъдне. Затова преди година реших за Коледа да си намисля мое желание - един ден да си имам куче, което да ме слуша и да ме радва много. Това си пожелах в магичния ден на Коледа.

След два месеца моят дядо ми се обади и ми каза, че негов приятел иска да му подари куче. Ние с дядо отидохме и го взехме. Казва се Бари. Той е верен наш другар. Умен е и е много забавен. Беше малко и мило кученце, а сега е голям и силен пазач на дома.

Бях сигурен, че моето желание ще се сбъдне, защото вярвам в магията, която носи Коледа. След години ще разказвам с вълнение тази история и на моите деца, за да повярват и те в коледното вълшебство.

Владимир Георгиев -3 "б" клас

Зимна приказка

Една снежинка си седяла сама в гората. Тя тъжала, че няма приятелка. След малко завалял голям сняг. Друга снежинка паднала до нея. Двете се запознали и се разходили из гората. Разговаряли с еленчетата, гледали катеричките и се въртели на снега. Те станали най-добри приятелки.

Един ден снежинките видели как хората украсяват елха и си подаряват подаръци. На тях им се приискало и те да бъдат като хората. Продължили по пътя си и срещнали една магьосница. Запитали я дали има магия, която да ги превърне в хора. Тя им отвърнала, че има и ги превърнала в момичета. Казвали се Весела и Мария. Двете били много добри и помагали на хората.

През това време Дядо Коледа ги наблюдавал и оценил тяхната доброта. Поканил ги в своята работилница. Така двете снежинки станали помощнички на Дядо Коледа.

Емилия Флорева - 3 "б" клас

Ванеса Va клас

Вълшебната Коледа на двете сирачета

Веднъж, преди много години, Дядо Коледа дал задача на своя помощник Оги да открие дом за двете сирачета Тошко и Дамян.

Един ден Оги намерил много благородни хора. Те се казвали Илия и Надя. Двамата нямали свое детенце и всяка Коледа пишели писма до добрия старец, за да може един ден тяхната мечта да стане реалност.

Щастието им се усмихнало, когато Оги прочел писмото им. Той си спомнил за двете малки братчета, които също пишели до Дядо Коледа и се молели да намерят родители.

- Знам какво ще направя. - казал си Оги. - Ще сбъдна тяхното коледно чудо! Ще ги направя семейство!

Оги споделил идеята си с Дядо Коледа, а той му отговорил:

- Сбъдни коледното им чудо, Оги!

Оги взел малката си шейна, водена от летящото му колело и отишъл в сиропиталището, в което били двете деца. Взел ги и ги завел направо в дома на Илия и Надя. Оставил ги пред вратата, звъннал на звънеца и изчезнал.

Илия и Надя отворили вратата и видели двете момчета. Те ги приютили и ги дарили с най-чиста и истинска любов.

Четиримата станали едно семейство.

Не след дълго на Илия и Надя се родило още едно детенце, което направило семейството още по-щастливо.

Огнян Николов - 3 "б" клас

Моето коледно вълшебство

Наближава любимото ми време от годината - Коледа. Всички хора украсяват домовете си - елхите побеляват, лампичките светят игриво. В главата ми изниква дълго очаквания подарък - куклата с червения пуловер.

Една сутрин се разхождах по улицата и отивах до магазинчето. Видях, че едно момиченце стои отпред и гледа красивите коледни играчки. Цялото трепереше от студ, защото беше без палто и шапка. Попитах я защо е сама, а тя ми отговори, че няма семейство и живее в близкото сиропиталище. Когато се прибрах вкъщи, цял ден си мислех какво мога да направя за това момиче. Мислех си - мога ли да направя всички деца на света щастливи? Все още не бях изпратила писмото си до Дядо Коледа. Хвърлих го в камината и започнах да пиша ново писмо:

"Мили Дядо Коледа,

Пиша ти това писмо, защото имам нужда от твоята помощ. Коледа е приказна, а всичко около нея е магично. Това е времето човек да отвори сърцето си за другите, да поиска прошка за грешките си и да направи добро. Пожелавам си повече хора да са у дома със семействата си, да приготвят трапезата и да пеят коледни песни. Нека всички деца да получат желаните подаръци и усмивките да не слизат от лицата им. Коледа е красива заради доброто и любовта, които оставя в нас."

В навечерието на Коледа аз получих куклата, но вече имах най-важното - семейство и дом. Взех опакованата кутия и я оставих пред сиропиталището, защото тази кукла щеше да накара едно дете да повярва в магията на Коледа.

Валерия Петрова - 3 "б" клас

Моето коледно вълшебство

Със семейството ми празнувахме Бъдни вечер. Легнах си рано, защото нямах търпение Дядо Коледа да дойде.
В един момент се събудих и видях, че съм пораснал и съм облечен в костюм на Дядо Коледа. В едната ръка имах торбичка с прашец, а в другата вълшебно огледало. Когато поглеждах в огледалото се показваха различни картини. Видях болни деца. Видях много болка и страдание. Искаше ми се да променя всичко това.
В този момент се сетих, че аз съм Дядо Коледа. Погледнах през прозореца и видях имената на хората, които ме чакаха. Погледнах часовника си, почти беше Коледа. Литнах с шейната и поръсих цялата Земя с вълшебния прашец. Пожелах си да няма никакви болести.
В този момент чух гласа на сестра ми, която викаше с цяло гърло: "Коледа е!" Изтичах в хола и под елхата ни чакаха много подаръци.

Марио Величков -
3 "б" клас

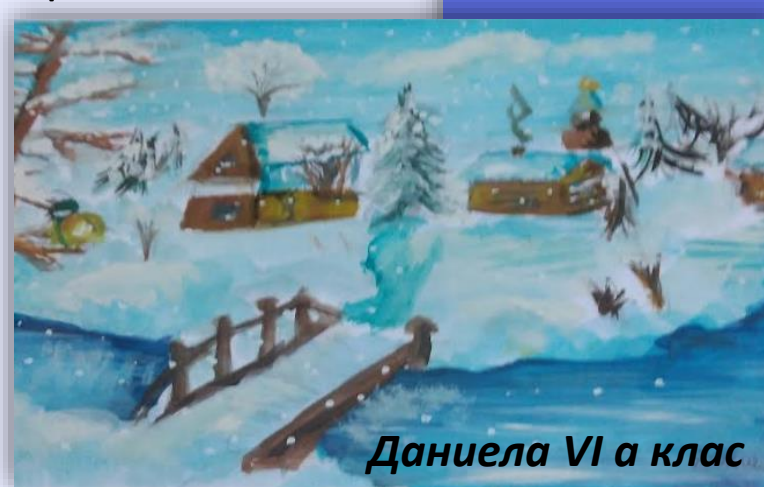

Даниела VI а клас

Аз, вълшебницата

Скъпи Дядо Коледа,
Тази година имам едно единствено желание желание към теб - да ме направиш вълшебница. Като такава, искам да направя едно единствено вълшебство, а то е да няма болни деца по целия свят. Тази Коледа всички деца ще имат прекрасни емоции, хубави спомени и много усмивки, с които да изпратят старата и да посрещнат идващата Нова година. Коледа не е само празник, тя е едно голямо вълшебство, тогава се случват чудеса.
Дядо Коледа, аз ще оставя сладки под елхата за теб, за да си похапнеш след дългия път. Това мога да направя за теб, но вярвам, че ще е достатъчно и ти ще изпълниш моето желание. Сега заспивам, вярвайки, че чудото ще се случи.

С много обич от Криста
за Дядо Коледа.

Криста Рангелова - 3 " б" клас

Моето коледно вълшебство

Коледа е един от най-вълшебните празници през годината. Той е изпълнен с много приказни мигове и весело настроение. Ние, децата, вярваме, че на този ден се случват чудеса и желанията се сбъдват.
Вълшебство е, когато върнеш усмивката и радостта на някого. Миналата Коледа, докато се разхождах и играех в снега, намерих едно мръсно, но ново плюшено мече. Първо го подритнах, но после се сетих, че това може да е подаръкът на някое дете. Ако е изгубен подарък, детето щеше да бъде разочаровано и нещастно. Реших да намеря неговия собственик.
Наблизо имаше магазин за играчки и си помислих, че мечето може да е закупено от там. Реших да оставя играчката в магазина с надеждата, че някой ще си я потърси. Оставих и телефонния си номер с вяра, че някой ще ме потърси и ще ми благодари.
Не след дълго една развълнувана майка ми се обади. Тя беше много доволна от моята постъпка. Оказа се, че това е единствената играчка, която е могла да си позволи да купи на детето си.
След няколко дни се запознах с дъщеря ѝ Михаела. Тя стана моя много добра приятелка.
Това беше моето коледно вълшебство, с което върнах една детска усмивка!

Деа Нинова - 3 "б" клас

Ина Кошутанска
4а клас

Интервютата на Стела и Вики

С Госпожа Зарева

Госпожо Зарева, вече сте трета година в нашето училище. Успяхте ли да ни опознаете добре?

За трета година съм учител в 171 ОУ „Стоил Попов” гр. Нови Искър, но от тридесет години го чувствам като „моето училище”, защото е първото „АБВ” на дъщеря ми и сина ми. Училището, което им даде криле да летят и корени, към които да се завръщат. С неговата мъдрост и светлина израснаха високо и сега са млади, успешно реализирани хора.

Незабравим е първият ми учебен ден. Тук ме посрещнаха колеги – приятели, с които сме извървели заедно нелекия път на учителството, както и младите надежди на гилдията с пламък в очите, които познавам от детските им години и най-много ме развълнуваха разперените ръчички за прегръдка на десетки дечица, на които съм дала дар слово като логопед.

Видях, че с годините и училището ни е пораснало, но и съхранило своята памет и традиции. Усетих със сърцето си очарованието и големите възможности на малкото училище. Харесва ми, че тук има организация, ред, правила и в същото време ни е дадена пълната свобода да творим. Заобиколени сме и създаваме красота и уют. Учениците ни са усмихнати, обгрижени, щастливи, свободолюбиви и мислещи. Имаме много надарени таланти и първенци в олимпиади и спортни състезания. Ние сме училище, което създава личности.

Къде е пресечната точка между поезията и учителската професия?

Поезията е птица в полет. Ако сама не кацне на рамото ти, не я примамвай с трохички. Така е и с учителството – то е призвание, мисия, живот. Дар от Бога е всеки ден да те посрещат жадните за знание и нови приключения детски очички, да се докосваш до „бъдещето” и да му отваряш широко прозореца към света на необятното. Ако точните науки развиват мозъка, то изкуствата – музика, рисуване, поезия са храна за душата. Трябва да има по-силна връзка между наука и изкуство. Развиване на въображението и абстрактното мислене на децата им помага да намират решение в сложни ситуации, да предлагат нестандартни ходове и да погледнат на нещата от една по-различна гледна точка. Духовно извисените личности, освен че са добри хора, са и креативни, иновативни, инакомислещи. На тях дължим прогреса в света.

Кой се нуждае от по-голяма помощ децата или възрастните, защото на мен ми се струва, че понякога възрастните не се справят с реалността?

Интересно... Безпомощни ли ви изглеждаме възрастните!? ☺ По-скоро, понякога, бягството от реалността спасява. Децата го умеят най-добре – с техните фантасмагории, измишльотини. Затова е щастливец всеки голям човек, който е запазил най-добрите частици от детството в себе си, позволил е на детето в него да спинка сладко и от време на време го буди за да полудува на воля и излезе от коловоза на ежедневните си рутинни задължения. Не приемам децата около мен като моята работа, те са моя живот и всеки ден се учим взаимно... Късметлийка съм!

Обичате ли да Ви изненадват учениците?

Обичам да обичам! ☺ Приятните изненади – добра дума, мил жест, благородна постъпка приемам с усмивка и обич, неприятните – с разбиране и опит за решаване на трудната ситуация. Всяко дете има нужда да знае, че е обичано, защитено, на сигурно място и при добри хора.

След толкова години заедно, децата не престават да ме изумяват и изненадват със загадъчната си неповторимост. Всяко едно от тях заслужава да чува „Ти си уникален, единствен, неповторим... Ти си едно чудно чудо!”

Добрите думи, които „железни врати отварят” са кратки и лесни за произнасяне, но имат безкрайно ехо. Един ден човек ще проумее, че с думите си отправя послания към Вселената. Вярвам в този ден! Затова не уча децата си на „ценности”, защото всичко, което си струва в този снят е безценно. Уча ги на Добродетели... С личен пример! Нека да бъдем просто добри хора...

Вярвате ли, че играейки децата научават най-добре?

Да! Вярвам, че докато играем – може всичко да узнаем!
„Игровизацията в образованието не означава да играем, вместо да учим. Означава да учим, докато играем.”
Първата асоциация, с която свързваме дете и детство е играта. В начален етап на училището играта не е самоцел, а дидактически вплетена в учебния процес, така че да увлича интереса на ученика към обучението. Играта дава възможност на детето, забавлявайки се, да се учи и да помни наученото по-дълго време. Играейки, децата развиват своето въображение, стимулират логическото и пространствено мислене, развиват фината моторика и сетивните възприятия, обогатяват активния и пасивния речников запас, усъвършенстват социалните и езиково-говорните си умения, опознават своята емоционална интелигентност.

В училище трябва да има повече часове на открито – сред природата. Гордеем се, че 171 ОУ е новатор със своите класни стаи сред зеленината на двора. Хубаво ще е да се организират повече излети, походи, екскурзии сред красивата ни природа. За детето е жизнено важно да вижда, да чува, да докосна, да усеща, да чувства, да се движи, да вкусва, да се учи да пази, да опознава, да е съпричастно, да се смее, да обича. Това може да стане само сливайки се изцяло с природата – Духът, Душата и Тялото.

***

Благодаря! С удоволствие отговорих на въпросите ви. Развълнува ме факта, че като истински журналисти сте отделили време и направили усилие да ме опознаете и попитате за неща, които са лично свързани с мен... Докоснахте душата ми, замислихте ме и усмихнахте сърцето ми...

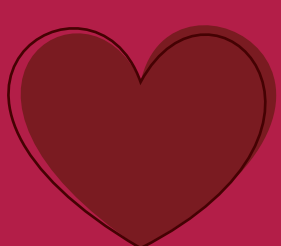

За Дядо Коледа

Честна дума!
Единствените неща, които искам са:
Сърдечни учители,
Трудни задачи по-малко
И много свободно време.
Тъгата да е далеч от мен,
А радостта да е винаги с мен

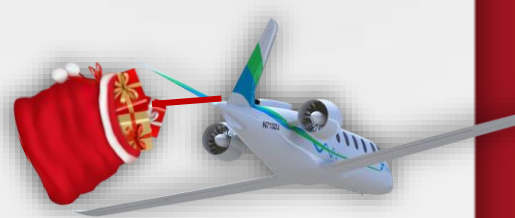

Клюкари и клеветници
Отпрати със самолети надалеч!
Лъжците накажи,
Егоистите изобличи.
Да е здрава и честита Новата година!
Амин!

П.С. А мама и татко да се чувстват задължени и подаръци да поръчват много за мене!

Част от рубриката "Щипка сол" на Христо Х. 7а клас.

Коледата за децата

Иван Лукарски 7а клас

Ето и тази година заваля първият сняг. Всичко стана снежнобяло. Навсякъде играят деца,едни правят снежни човеци, други се замерят със снежни топки, а трети се спускат по снежните пързалки с шейни. В домовете мирише на домашно приготвени с канела коледни сладки и децата пишат писма с желания до Дядо Коледа. Добрият старец разчита на своите джуджета,които работят неуморно в работилницата му,за да зарадва всички деца.

Във всяка къща има украсена елха.

Коледните празници започват с Бъдни вечер. На масата се слагат различни постни гозби,а децата поставят под елхата бисквитки, чаша топло мляко и морков за елените на дядо Коледа .Добрият старец се придвижва с летящи елени, които се казват: Дашър, Денсър, Пренсър, Виксен, Комета, Купидон, Донър, Блитцен и Рудолф.

Всяка година дядо Коледа минава на 24 срещу 25 декември и оставя подаръците под елхата,взима бисквитките, оставени за него и продължава към следващия дом,към следващото дете.

Е,има и една малка подробност – ако не сте слушали през годината,вместо подарък ще откриете въглен в обувката си.

Ванеса VIIа клас

Полярна лисица

Полярната лисица, известна също като ,,Арктическата лисица“, живее в тундрата на Арктика (Евразия и Северна Америка, Исландия, Гренландия и Свалбард, както и на островите край северните брегове на Сибир и Канада).

През лятото и есента полярните лисици съхраняват допълнителна храна в хралупи под скалите.

Арктическите лисици живеят средно 3-4 години.

Обикновено дължината им достига до 60см и тежат 3-6кг.

Латинското име на полярната лисица, lagopus, означава „заешко стъпало“.

През зимата полярната лисица има снежнобял кожух, благодарение на който се слива със снега в тундрата, но през лятото козината ѝ потъмнява. С кафявата козина лисицата по-лесно се слива с оголените от снега скали.

Весели празници!